DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 września **Nr. 27** Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą zł 1,15. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

597.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 września 1935 r.

o kosztach podróży i dietach członków komisyj klasyfikacyjnych dla klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 8 ust. (3) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntewego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Członkom komisyj klasyfikacyjnych, utworzonych na podstawie art. 4 ust. (1) i art. 7 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) oraz powołanym przez Ministra Skarbu doradcom fachowym (art. 7 ust. (4)) przysługują diety eraz zwrot kosztów przejazdu.

§ 2.

Dla członków komisyj klasyfikacyjnych nie będących funkcjonarjuszami państwowymi diety wynoszą za udział w posiedzeniach komisyj dziennie:

a) dla członków Głównej Komisji Klasyfikacyjnej w wysokości 30 zł;
b) dla członków wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych w wysokości 15 zł;
c) dla członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych w wysokości 10 zł.

§ 3.

Powołani przez Ministra Skarbu doradcy fachowi do udziału w Głównej Komisji Klasyfikacyjnej otrzymują diety za udział w posiedzeniach komisji w wysokości 30 zł dziennie, zaś do udziału w wojewódzkich komisjach klasyfikacyjnych w wysokości 15 zł dziennie.

§ 4.

Przy przejazdach koleją, statkiem lub autobusem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletu, przyczem członkowie i doradcy fachowi Głównej Komisji Klasyfikacyjnej mają prawo przejazdu kolejami lub statkiem w klasie I, członkowie i doradcy fachowi wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych w klasie II.

§ 5.

Zwrot kosztów przy przejazdach kołowych przewozu bagażu służbowego oraz za dojazdy do budynku ,w którym mieści się lokal komisji, następuje w myśl przepisów §§ 15 — 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320).

§ 6.

Wszelkie rachunki diet i kosztów podróży powinny być przedstawiane przewodniczącym komisyj klasyfikacyjnych najpóźniej w ciągu ośmiu dni następnego miesiąca kalendarzowego.

§ 7.

Członkowie komisyj klasyfikacyjnych będący funkcjonarjuszami państwowymi otrzymują diety i koszty podróży według zasad i norm określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320).

§ 8.

Wszelkie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) mają również zastosowanie do diet i kosztów podróży objętych niniejszem zarządzeniem.

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Staniszewski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 września 1935 r. Nr. 220, poz. 256).

598.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 września 1935 r.

L. D. I. 48662/3/35

w sprawie zakupu materjałów pgaz.

Do

Komendy Straży Granicznej, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Urzędu Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Izb Skarbowych, Dyrekcyj Ceł i wszystkich podległych urzędów.

Na zasadzie rozkazu Pana II Wiceministra Spraw Wojskowych i Szefa Administracji Armji L. Dep. Uzbr. MSWojsk. 1771/tjn. Chem. z dn. 12 października 1933 r. Kierownictwo Zaopatrzenia Uzbrojenia odstępuje za zapłatą materjały pgaz.

Różne instytucje państwowe w swoich zapotrzebowaniach i przy następnym rozrachunku stawiają warunki bądź żądania, których K. Z. U. wobec postanowień odpowiednich P. S. (Przepisów służbowych) i obowiązujących zarządzeń dopełnić nie może.

W celu uniknięcia powstającej wskutek tego nadmiernej korespondencji należy stosować poniższy tryb postępowania:

Podstawą do odstąpienia mat. pgaz. służy K. Z. U. zapotrzebowanie (zamówienie) instytucji zamawiającej.

W miarę posiadania zapotrzebowanych mat. pgaz. K. Z. U. wydaje zarządzenie wysyłki ze składnicy (na koszt odbiorcy) i odpis tego zarządzenia przesyła zamawiającemu.

Równocześnie K. Z. U. podaje Nr. konta P. K. O. i pozycję budżetową, wysokość należnej kwoty i termin wpłacenia (droga przelewu).

Pismo to służy jednocześnie jako rachunek.

Poniżej podaje się przykłady najczęstszych odchyleń od wskazanego sposobu postępowania — celem unikania ich przy załatwianiu omawianej sprawy:

a) **Nieścisłe sprecyzowanie zamówień** w szczególności muszą być w zamówieniu podane: konkretna ilość, rodzaj (wzór) materjału oraz dokładny pocztowy adres odbiorcy.

b) **Prośby o zwrot zamówień** zamówienia nie mogą być przez K. Z. U zwracane, gdyż służą jako podstawa do odstąpienia mat.

c) **Zamówienia na inny procentowy stosunek poszczególnych** rozmiarów niż ten, w którym przedmioty były wyprodukowane. Np. maski RSC. mogą być odstępowane tylko w stosunku: dużych 20%, średnich 70% i małych 10%.

d) **Prośby o załatwienie zamówień w drodze pilnej.** Zamówienia winny wpływać do K. Z. U. przynajmniej na 3 tygodnie przed pożądaną datą otrzymania mat. przez odbiorcę.

Szczególnie dotyczy to końcowego okresu budżetowego każdego roku, t. j. od 10 marca do pierwszego kwietnia. W tym okresie K. Z. U. zasadniczo nie może przyjmować żadnych wpłat, wobec zamknięcia kont budżetowych.

e) **Prośby o nadsyłanie przez K. Z. U. specjalnych rachunków ostemplowanych powołujące się na wymagania instrukcyj wewnętrznych.** Jako centralna instytucja wojskowa K. Z. U. żadnych rachunków (kupieckich) nie wystawia. Zastępują te rachunki — pisma wymienione na wstępie, wskazujące wysokość należności i konto wpłaty.

Pism tych, jako dowodów rachunkowych, organa Najwyższej Izby Kontroli nie kwestjonują.

f) Niekiedy zamawiająca instytucja **uprzednio** wpłaca pewną kwotę na konto K. Z. U., a następnie dopiero nadsyła zamówienie.

Ten sposób postępowania powoduje zwykle zwrot nadpłaconej kwoty, bądź ze względu na nieustaloną ściśle należność, bądź też wobec nieposiadania przez K. Z. U. zamówionego materjału.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

599.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 września 1935 r.

L. D. IV. 25345 2/35

w sprawie instrukcji o pomiarach statków morskich przy odprawie celnej.

Do

Dyrekcji Ceł w Poznaniu i Gdańsku, Urzędu Celnego w Gdyni oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie postanowień art. 13 ust. 4 prawa celnego oraz na podstawie postanowień uwagi 3 do poz. 1154 taryfy celnej przywozowej zarządza się:

Pomiarów statków morskich, mających na celu ustalenie podstawy wymiaru cła od tych statków, należy dokonywać w sposób przewidziany w instrukcji, dołączonej do niniejszego okólnika.

Pojemność morskich statków handlowych posiadających odpowiednio wystawione w kraju urzędowe świadectwa pomiarowe, może być określana na podstawie danych, zawartych w tych świadectwach.

Jednocześnie uchyla się instrukcję przesłaną przy zarządzeniu Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 26943/2/33 z dnia 17 października 1933 r. w części dotyczącej pomiarów statków morskich przy cleniu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 26 września 1935 r. Nr. 221, poz. 257).

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 25345/2/35 z dnia 16 września 1935 r.

INSTRUKCJA

o pomiarach statków morskich przy odprawie celnej.

§ 1.

Pomiar statków ma na celu określenie ich pojemności.

Pomiary wykonywuje się w metrach i z dokładnością do 0,5 cm.

Pojemność wyraża się w metrach sześciennych i tonnach rejestrowych, przyczem za tonnę rejestrową przyjmuje się objętość 100 stóp angielskich, czyli 2,83 mtr. sześcienne.

Całkowita pojemność statku, wyrażona w rejestrowych tonnach, nazywa się pojemnością brutto (surową).

Pomiar statków polega na określeniu ich wymiarów i obliczeniu pojemności brutto zgodnie z podanemi niżej prawidłami.

§ 2.

Pojemność brutto otrzymuje się jako rezultat pomiaru i jest sumą pojemności następujących części statku:

1) pomieszczeń pod pokładem pomiarowym z wyłączeniem pomieszczeń podwójnego dna (p. par. 4);

2) pomieszczeń między poszczególnemi pokładami ponad pokładem pomiarowym;

3) stałych i krytych nadbudówek.

Za stałe i kryte nadbudówki uważa się takie nadbudówki na górnym pokładzie lub nad nim, które mogą być przeznaczone do przechowywania ładunku, zapasów lub paliwa, albo też do umieszczenia pasażerów i załogi, jak to: dziobówka, środkowa nadbudówka, rufówka, półpokład, mostek, lub inne nadbudowy i pomieszczenia, oddzielnie wybudowane na pokładach, a ograniczone przykryciem górnem i ścianami bocznemi i zaopatrzone w stałe lub zdejmowane drzwi czy też inne urządzenia, całkowicie zamykające pomieszczenie.

4) Tej części pojemności wszystkich luk, znajdujących się na najwyższym pokładzie lub nad nim, która przekracza 1/2% pojemności brutto.

§ 3.

Do pojemności brutto nie zalicza się następujących pomieszczeń, o ile znajdują się w nadbudówkach, na najwyższym pokładzie lub nad nim:

1) wszystkich krytych i zamkniętych ubikacyj, nadających się wyłącznie do pomieszczenia maszyn pomocniczych, jak pomocniczy kocioł, pomocniczy zespół mechaniczny, dostarczający energji elektrycznej dla oświetlenia i dla radjo w wypadku niebezpieczeństwa morskiego, miejsce lub miejsca zajęte przez windy (szpil, braszpil) i sterową maszynę;

2) budki sternika, służącej jako schron dla sternika lub innych pracowników przy sterze;

3) budki dla kuchni i piekarni, zaopatrzonych w piece, pomieszczenia aparatu destylacyjnego;

4) ustępów, przeznaczonych dla oficerów i załogi statku. Nie wlicza się pozatem do pojemności brutto po jednym ustępie na każdych pięćdziesięciu pasażerów, dla których urządzenia na statku są przewidziane. Całkowita ilość ustępów, wyłączonych od pomiaru, nie może jednak przekraczać dwunastu;

5) wszystkich oddzielnych na pokładzie lub nad nim umieszczonych wejść i świetlnych luk, o ile nie mogą być użyte do innego celu.

§ 4.

Górny pokład na statkach, posiadających mniej niż trzy pokłady, a drugi od dołu na statkach posiadających trzy pokłady lub więcej, jest pokładem pomiarowym.

Pomieszczenia, znajdujące się pod pokładem pomiarowym, pomierza się jako jedną całość. Pomieszczenia, znajdujące się ponad pokładem pomiarowym, pomierza się każde z osobna bez względu na to, czy tworzą je pokłady, czy też nadbudowy.

Za pokłady uważa się tylko te, które ciągną się bez przerwy od dziobu do rufy statku, a których pokładniki (bimsy) połączone są z resztą korpusu statku w sposób trwały i stale są przykryte. Otwory lub ogrodzenia przedziałów maszynowych i kotłowych, jak również luki, nie stanowią przerwy pokładu.

Również zagłębienia, względnie wzniesienia, choćby nawet zajmowały całą szerokość statku, jeżeli suma długości tych przerw nie wynosi połowy długości odnośnego pokładu, nie stanowią przerwy pokładu. Jeżeli natomiast suma długości zagłębionych, czy też wzniesionych części pokładu przekracza połowę jego długości, to za pokład uważa się te właśnie części i ich przedłużenia.

Niepokryte zagłębienia pokładu mierzy się oddzielnie, a pojemność ich potrąca się z otrzymanej pojemności przestrzeni pod pokładem.

§ 5.

Długość statku mierzy się na górnej powierzchni pokładu pomiarowego w prostej linji od wewnętrznej powierzchni wewnętrznego poszycia burty przy dziobnicy do wewnętrznej powierzchni środkowej podpory rufy, albo do wewnętrznej powierzchni wewnętrznego poszycia burty na rufie w środkowym podłużnym przekroju statku.

Przy pomiarze długości statku uwzględnia się średnią grubość wewnętrznego poszycia burty. Jeżeli dziób i rufa statku są odchylone nazewnątrz, potrąca się od tej długości:

1) rzut na prostą mierzonej długości — odcinka linji dziobu, zawartej między górną i dolną powierzchnią pokładu;

2) rzut na prostą mierzonej długości — odcinków linji rufy, zawartych między górną i dolną powierzchnią pokładu oraz jedną trzecią wielkości wygięcia pokładnika.

Jeżeli zaś dziób i rufa są nachylone ku wewnątrz, to do długości, pomierzonej na pokładzie pomiarowym, dodaje się długość przestrzeni, wymierzonej wewnątrz statku od punktów końcowych pomiaru długości na pokładzie do wewnętrznej powierzchni burty na dziobie i rufie w największej długości statku.

Długość mierzy się na pokładzie pomiarowym w płaszczyźnie równoległej ze środkowym podłużnym przekrojem statku. Linje, po których mierzy się długość, prowadzić należy poza lukami i innemi przeszkodami na pokładzie; końce tych linij znaczy się na pokładzie i rzuca się je na linję, leżącą w środkowym podłużnym przekroju statku. Od tak uzyskanych punktów mierzy się długość od dziobu do rufy statku i tak mierzona długość stanowi długość pomiarową statku.

Długość pomiarowa dzieli się na równe części, mianowicie:

do 15 metrów — na 4 równe części,
ponad 15 metrów do 37 metrów — na 6,
ponad 37 metrów do 55 metrów — na 8,
ponad 55 metrów do 69 metrów — na 10,
ponad 69 metrów — na 12.

Punkty podziału długości pomiarowej zwą się punktami podziałowemi długości.

§ 6.

Na każdym punkcie podziałowym długości pomiarowej dokonywa się pomiaru poprzecznego przekroju wnętrza pod pokładem pomiarowym.

Jako głębokość przekroju mierzy się pionową odległość dwóch punktów, położonych w płaszczyźnie równoległej do podłużnego przekroju statku, z których jeden leży na dolnej powierzchni pokładu pomiarowego lub na jego przedłużeniu, a drugi na górnej powierzchni denników lub na jej przedłużeniu obok nadstępki, zmniejszoną o trzecią część wygięcia pokładnika (bimsa) pokładu pomiarowego, w danym przekroju i o średnią grubość stałej lub trwale umocowanej okładziny (poszycia wewnętrznego) denników, o ile denniki okładzinę taką posiadają.

Na statkach posiadających wzniesioną platformę nad dnem niezaopatrzonem w okładzinę głębokość mierzy się wdół przez platformę do górnej powierzchni denników lub jej przedłużenia obok następki, zmniejszoną o grubość tej platformy.

Na statkach z dnem podwójnem głębokość przekroju mierzy się od dolnej powierzchni pokładu pomiarowego lub jej przedłużenia do górnej powierzchni wewnętrznego dna podwójnego z potrąceniem trzeciej części wygięcia pokładnika (bimsa) pokładu pomiarowego w danem miejscu i średniej grubości stałej, trwale umocowanej okładziny dna podwójnego, o ile taka istnieje.

W razie, gdy istnieją przerwy dna podwójnego lub wysokość dna podwójnego jest zmienna, to pomiar statku poniżej pokładu pomiarowego odbywa się częściami w zależności od wysokości dna podwójnego. Długość każdej takiej części statku dzieli się na tę ilość części i wymierza się w ten sposób, jak przewidziane jest dla długości pomiarowej w par. 5.

§ 7.

Jeżeli głębokość przekroju poprzecznego przechodzącego przez środkowy punkt podziałowy długości statku nie wynosi więcej niż 5 metrów, w takim razie głębokość każdego przekroju poprzecznego dzieli się na 4 równe części. Przez każdy z trzech środkowych punktów podziału, jakoteż przez górny i dolny końcowy punkt głębokości mierzy się wewnętrzne szerokości każdego przekroju pod kątem prostym do płaszczyzny przekroju podłużnego statku.

Przy statkach żelaznych lub stalowych zwykłej budowy, które nie posiadają wewnętrznego poszycia burty, mierzy się szerokość między wewnętrznemi krawędziami kątowników lub belek wręg. Jeżeli wewnętrzne poszycie (okładzina) składa się z umocowanych na stałe listew z niezakrytą między dwiema sąsiedniemi listwami przestrzenią nie więcej jak 0,3 metra, mierzy się szerokość do wewnętrznej powierzchni listew. Jeżeli natomiast niezakryta między temi listwami przestrzeń jest większa niż 0,3 metra, dodaje się do szerokości, mierzonej między wewnętrznemi krawędziami wręg, średnie grubości listew obu burt. Grubość wewnętrznego poszycia, przyjmowana w obliczeniu szerokości przekroju, nie może przekraczać 75 milimetrów z każdej burty.

Jeżeli przedziały ładunkowe, przeznaczone na chłodnie, mają izolację, wystającą ponad wręgi względnie ponad denniki dna podwójnego, należy przy pomiarze szerokości i głębokości potrącić średnią grubość izolacji, nie więcej jednak niż 75 milimetrów.

Za zewnętrzne poszycie należy uważać tylko takie, które umocowane jest do korpusu statku na stałe.

Celem obliczenia powierzchni przekrojów poprzecznych numeruje się wymierzone szerokości każdego przekroju w ten sposób, że górną szerokość oznacza się cyfrą 1, a następne kolejno cyframi 2, 3, 4, dolną zaś cyfrą 5. Drugą i czwartą szerokość mnoży się przez 4, a trzecią przez 2. Do sumy tych iloczynów dodaje się szerokość pierwszą

i piątą. Uzyskany rezultat mnoży się przez trzecią część wzajemnego rozstępu szerokości; iloczyn ten stanowi powierzchnię przekroju.

Jeżeli jednak głębokość przekroju poprzecznego, przechodzącego przez najbliższy środka punkt podziałowy długości, wynosi więcej niż 5 metrów, to dzieli się głębokość każdego przekroju nie na 4, lecz na 6 równych części.

Pomiar i obliczenie powierzchni przekroju odbywa się w sposób podany wyżej. Mnoży się mianowicie drugą, czwartą i szóstą szerokość przez cztery, trzecią i piątą przez dwa, a do sumy tych iloczynów dodaje się pierwszą i siódmą szerokość. Tę łączną sumę mnoży się przez trzecią część wzajemnego rozstępu szerokości, a otrzymany iloczyn określa powierzchnię przekroju.

§ 8.

Z powierzchni wszystkich poszczególnych przekrojów poprzecznych, otrzymanej według przepisów par. 7, oblicza się pojemność wnętrza statku, znajdującego się pod pokładem pomiarowym, w sposób następujący:

Przekroje numeruje się kolejno liczbami 1, 2, 3 i t. d. w ten sposób, że 1 oznacza przekrój, przechodzący przez początkowy punkt na dziobie statku, a ostatni numer określa przekrój, przechodzący przez końcowy punkt długości na rufie. Wielkość każdego przekroju, oznaczonego numerem parzystym, mnoży się przez cztery, a każdego nieparzystego, z wyjątkiem pierwszego i ostatniego, przez dwa i do sumy tych iloczynów dodaje się wielkość przekroju pierwszego i ostatniego. Tę łączną sumę mnoży się przez trzecią część wzajemnego rozstępu przekrojów. Uzyskany iloczyn stanowi pojemność wnętrza statku, znajdującego się pod pokładem pomiarowym.

§ 9.

Jeżeli statek posiada nad pokładem pomiarowym jeszcze dalsze pokłady, to pojemność przestrzeni między pokładami, leżącemi nad pokładem pomiarowym, mierzy się dla każdej przestrzeni między pokładami oddzielnie w sposób następujący:

Wewnętrzna długość przestrzeni między pokładem pomiarowym a najbliższym nad nim — trzecim pokładem — mierzy się na połowie wysokości tej przestrzeni od wewnętrznej powierzchni poszycia przy sztabie przedniej do wewnętrznej powierzchni poszycia wręg na rufie. Długość tę dzieli się na tę samą ilość równych części, na jaką była podzielona długość pokładu pomiarowego. W każdym z punktów podziału wymierza się naprzód pionowy odstęp dolnej powierzchni trzeciego pokładu od górnej powierzchni pokładu pomiarowego lub ich przedłużenia. Średnia arytmetyczna tych pomiarów określa średnią wysokość przestrzeni między pokładami. W każdym ze wspomnianych punktów podziału, jakoteż w punktach końcowych długości na dziobie i na rufie, mierzy się wewnętrzne szerokości w myśl § 7, w połowie wysokości. Szerokości te oznacza się kolejno numerami 1, 2, 3 i t. d. w ten sposób, że szerokość u sztaby przedniej otrzymuje numer 1. Wszystkie szerokości oznaczone numerami parzystemi mnoży się przez cztery, a oznaczone numerami nieparzystemi, z wyjątkiem pierwszej i ostatniej, przez dwa. Sumę tych iloczynów wraz z pierwszą i ostatnią mnoży się przez trzecią część rozstępu szerokości pomiędzy sobą. Iloczyn stanowi powierzchnię średniej poziomej płaszczyzny przekroju, a pomnożony przez uzyskaną według drugiego ustępu średnią wysokość przestrzeni między pokładami, daje pojemność mierzonej przestrzeni.

Jeżeli statek posiada więcej niż trzy pokłady, to pomiar przestrzeni między pokładami, znajdującemi się ponad trzecim pokładem, odbywa się w sposób, powyżej określony, oddzielnie dla każdej z przestrzeni między-pokładowych.

§ 10.

Pojemność nadbudów, którą wlicza się do pojemności brutto, ustala się, jak następuje: Mierzy się wewnętrzną, średnią długość każdego takiego pomieszczenia i dzieli się ją na dwie równe części. W połowie wysokości pomieszczenia wymierza się następnie trzy wewnętrzne szerokości, a mianowicie po jednej szerokości, przechodzącej przez każdy punkt końcowy długości, a trzecią, która przechodzi przez środek mierzonej długości. Do sumy obydwu szerokości końcowych dodaje się następnie czterokrotną środkową szerokość, a całkowitą sumę mnoży się przez trzecią część wzajemnego rozstępu szerokości. Iloczyn daje powierzchnię średniej poziomej płaszczyzny przekroju, a wielkość ta, pomnożona przez średnią wewnętrzną wysokość pomieszczenia, określa pojemność nadbudowy.

Jeżeli wewnętrzne urządzenie nadbudów nie pozwala na zdejmowanie miar wewnątrz, wymierza się zewnętrzne strony nadbudówek przy uwzględnieniu potrąceń grubości ścian i sufitów.

W pomieszczeniach, których ściany boczne przechodzą z zaokrągleniem w pokład (dach), należy mierzyć szerokości nie w połowie wysokości pomieszczenia, lecz na jednej-trzeciej zaokrąglenia, licząc od dołu.

W pomieszczeniach, ograniczonych czworobocznemi płaskiemi powierzchniami, wymierza się i mnoży przez siebie średnie wewnętrzne: szerokość i wysokość oraz długość. Iloczyn określa pojemność pomieszczenia.

§ 11.

Suma otrzymanych według §§ 8, 9 i 10 pojemności w metrach sześciennych, podzielona przez 2,83, daje pomiarową lub rejestrową pojemność statku w tonnach rejestrowych brutto.

§ 12.

Przy określeniu pojemności brutto statku bezpokładowego należy uważać za dolną płaszczyznę

pokładu pomiarowego płaszczyznę, położoną po górnych krawędziach najwyższego, stale umocowanego pasa poszycia obu burt. Głębokość mierzy się od linij poprzecznych, łączących górne krawędzie najwyższego, stale umocowanego pasa poszycia obu burt, a przechodzących przez punkty podziałowe długości statku, ustalone w § 5.

Pozatem do statków bezpokładowych mają zastosowanie przepisy odnoszące się do statków pokładowych.

Uwaga: Za statki bezpokładowe uważa się również statki, które posiadają częściowo pokład, a których ładownie nie są zaopatrzone w luki lub inne urządzenia do zamykania.

600.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 września 1935 r.

L. D. IV. 26769/3/35

w sprawie częściowego wykorzystywania zaświadczeń Izb Przemysłowo-Handlowych, upoważniających do zastosowania cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Zaświadczenia Izb Przemysłowo - Handlowych, a na obszarze W. M. Gdańska zaświadczenia Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku, uprawniające do zastosowania cła zniżonego lub zwolnienia od cła, stosownie do rozporządzeń o zniżkach celnych i zwolnieniach wydawanych na podstawie art. 23 ust. 1 a prawa celnego, mogą być częściowo wykorzystywane nie więcej jak przy pięciu zgłoszeniach celnych.

Jeżeli ilość towaru wskazana w zaświadczeniu nie zostanie wykorzystana przy pięciu zgłoszeniach celnych, to strona traci prawo do wykorzystania reszty na podstawie tego samego zaświadczenia.

Zarządzenie niniejsze dotyczy zaświadczeń, wydawanych począwszy od 1 października 1935 r., zaświadczenia wystawione przed tym terminem mogą być wykorzystywane na dotychczasowych warunkach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 września 1935 r. Nr. 223, poz. 259).

601.

OKÓLNIK T. 39 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 września 1935 r.

L. D. IV. 25917/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1015 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wszelkie wyroby wyciskane z blachy żelaznej lub z innych nieszlachetnych metali, pod postacią kółek z odciągniętą rurką, w kształcie i wielkości kółek do obuwia, lecz przeznaczone do innych celów, jak naprzykład: do ochrony brzegów dziurek przy gorsetach, wyrobach kartonażowych i t. p., oraz do łączenia (spajania) różnych materjałów, jako w taryfie celnej niewymienione, podlegają ocleniu, na podstawie art. 4 punktu 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732), narówni z kółkami do obuwia — według poz. 1015 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 września 1935 r. Nr. 219, poz. 253).

602.

OKÓLNIK T. 40 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 września 1935 r.

L. D. IV. 26523/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1094 pktu 8 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się, co następuje:

Filtry do mleka z urządzeniem do nasadzania tych filtrów na konewki celem oczyszczania zlewanego mleka, zaopatrzone w komplet specjalnych dziurkowanych sit, jako aparaty w taryfie celnej niewymienione, należy clić, na podstawie art. 4 ustęp 4 rozporządzenia o taryfie celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932 r.) w/g poz. 1094 pktu 8 t. c. na-

równi z maszynami mleczarskiemi osobno niewymienionemi.

Równocześnie wszelkie sprzeczne z niniejszem orzeczenia taryfowe uchyla się na przyszłość.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 września 1935 r. Nr. 219, poz. 252).

603.

OKÓLNIK T. 25 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 września 1935 r.

L. D. IV. 23702/2/35

w sprawie stosowania ulg konwencyjnych do towarów objętych poz. 1197 p. 3 lit. b i poz. 1198 p. 1 taryfy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wynikłych wątpliwości w Urzędach Celnych przy stosowaniu konwencji do poz. 1197 p. 3 lit. b i poz. 1198 p. 3 taryfy celnej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Laski, kije do parasoli z drzewa lub trzciny, z rączką inną niż z drewna, naprzykład z mas plastycznych, rogu, metali pospolitych, objęte poz. 1197 p. 3 lit. b taryfy celnej, ze zniżki celnej nie korzystają, jako nieprzewidziane w obecnie obowiązujących traktatach handlowych,

2) rączki do parasoli i lasek z drzewa, rogu, rogu sztucznego, żywicy sztucznej, celuloidu, objęte poz. 1198 p. 1 taryfy celnej, chociażby z dodatkiem innych pospolitych materjałów, jak skóry, metali, — korzystają ze zniżki konwencyjnej przewidzianej traktatem polsko - austrjackim z dnia 11 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 12 z dn. 17 stycznia 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

604.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 września 1935 r.

L. D. V. 27701/5/35

w sprawie opłat stemplowych od not prowizyjnych Banku Polskiego.

Do

Banku Polskiego

w/m.

Ministerstwo Skarbu — załatwiając podanie z dnia 7 sierpnia 1935 r. Nr. 750/O. St./B. Pr. — zezwala na bezpośrednie uiszczanie (art. 25 u. o. s.) opłat stemplowych od pism, stwierdzających należności tytułem prowizji, przyznawanej instytucjom kredytowym, które w charakterze „zastępstw" (korespondentów) Banku Polskiego inkasują należności z tytułu weksli lub innych dokumentów. Pisma, o których mowa, bez względu na to, czy są wystawiane przez Centralę Banku Polskiego, czy też przez oddziały, mają być wpisywane jedynie do rejestru opłat stemplowych, uiszczanych bezpośrednio (§ 43 rws), prowadzonego przez Centralę Banku Polskiego. W związku z zawartą w powołanem piśmie Banku Polskiego informacją, że prowizje, o których mowa, są obliczane półrocznie: w styczniu i lipcu, uiszczanie opłat stemplowych, o których mowa, ma być uskuteczniane według zasad §§ 45 i 46 r. w. s.) w Kasie Urzędu Opłat Stemplowych w Warszawie) do dnia 10 lutego i do dnia 10 sierpnia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 27701/5/35.

Warszawa, dnia 11 września 1935 r.

Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędom Opłat Stemplowych, oraz tym Urzędom Skarbowym, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych,

do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

605.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 września 1935 r.

L. D. V. 28504/1/35

w sprawie ułatwienia kontaktu ludności z naczelnikami urzędów skarbowych oraz w sprawie uczestniczenia naczelników urzędów skarbowych w zjazdach i zebraniach organizacyj gospodarczych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem utrzymania bliższego kontaktu między odpowiedzialnymi kierownikami władz skarbowych a ludnością, również z miejscowości bardziej odległych od siedziby urzędu Ministerstwo Skarbu nakłada na PP. Naczelników urzędów skarbowych obowiązek poza osobistem przyjmowaniem interesantów w urzędzie skarbowym w ciągu przynajmniej 3 godzin we wszystkie dni pełnienia służby w siedzibie urzędu także **obowiązek wyjazdów do ważniejszych ośrodków,** położonych w okręgu urzędu, celem przyjmowania tam interesantów. Przyjazdy takie w odstępach dwutygodniowych lub miesięcznych, a ewent. nawet i kwartalnych, w zależności od ważności ośrodka i frekwencji interesantów, mające miejsce w dniach zgóry oznaczonych i podanych do wiadomości publicznej w sposób praktykowany w tej miejscowości — ze wskazaniem również lokalu przyjęć, umożliwią widzenie się z naczelnikiem urzędu i osobiste wyłuszczenie mu prośby nawet najuboższym płatnikom. Naczelnik Urzędu będzie miał przytem możność zbadania odrazu na miejscu słuszności twierdzeń petentów i ich stanu majątkowego, co ułatwi mu wydanie właściwej decyzji.

Zaznacza się, że przyjmowanie interesantów powinno się odbywać w lokalach urzędowych miejscowych zarządów gminnych lub też urzędów państwowych, z któremi w tej sprawie należy się uprzednio porozumieć.

PP. Naczelnicy urzędów do kontroli wyjazdów do innych miejscowości celem załatwiania tam interesantów, powinni prowadzić dziennik wyjazdów, w którym poza godziną rozpoczęcia i ukończenia przyjmowania interesantów mają notować wszystkich zgłaszających się petentów, treść ich próśb i wydane decyzje, a to celem wykonania ich następnie przez urząd. Ponadto w dzienniku tym należy notować inne czynności urzędowe, spełnione w tej miejscowości, gdyż czas wolny od przyjęć interesantów powinien być użyty na lustrację przedsiębiorstw lub załatwianie innych czynności urzędowych.

Do zacieśnienia stosunków między ludnością a władzami skarbowemi przyczyni się też **branie udziału przez naczelników urzędów w zjazdach i zebraniach organizacyj gospodarczych** (kupieckich, rzemieślniczych, rolniczych i t. p.). Na zjazdach i zebraniach takich — zazwyczaj są poruszane — w ostatnich zwłaszcza latach — sprawy podatkowe i to niejednokrotnie w sposób mało objektywny. Obecność PP. Naczelników Urzędów skarbowych na zjazdach pozwoli odrazu na miejscu wyjaśnić wiele spraw i wykazać niesłuszność wielu zarzutów. To też Ministerstwo Skarbu poleca, aby PP. Naczelnicy urzędów skarbowych w razie otrzymania zaproszenia zawsze brali udział osobiście w zjazdach i zebraniach organizacyj gospodarczych, na których mogą być omawiane sprawy podatkowe, w wypadku zaś niemożności osobistego przybycia na zjazd lub zebranie, aby delegowali swych zastępców (§ 9 ust. 2 i p.).

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

606.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 września 1935 r.

L. D. V. 30410/2/35

w sprawie wykładni art. 8 p. 1 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 76 z roku 1934, poz. 715).

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 czerwca 1935 r. L. Rej. 6839/33 w sprawie ze skargi Marji Saskiej w Kielcach.

. . . . ,
. . . . ,

Sporne między stronami jest wyłącznie zagadnienie natury prawnej,— czy wydatek, poniesiony przez właściciela domu w związku z urządzeniem nowych przewodów wodociągowo - kanalizacyjnych oraz przebudową istniejącej już w domu instalacji wodociągowo - kanalizacyjnej, w celu połączenia domu z miejską siecią wodociągowo - kanalizacyjną, winien być uznany za potrącalny, jak skarżąca twierdzi, czy też na wydatek inwestycyjny na ulepszenie źródła dochodu, które to stanowisko zajmuje pozwana władza.

Skarżąca powołuje się na uzasadnienie swojego poglądu z jednej strony na fakt, iż sporny wydatek poniesiony został pod przymusem władz administracyjnych, w związku z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. poz. 142 Dz. Ust. o przymusie połączeń nieruchomości za-

budowanych z kanalizacją i wodociągiem miejskim, z drugiej zaś strony na okoliczność, iż dom jej posiadał od dawna wewnętrzną instalację wodociągowo - kanalizacyjną, która zaspakajała potrzeby lokatorów. W tych warunkach, zdaniem skarżącej, sporny wydatek traktować należy jako pozbawione ekwiwalentu świadczenie przymusowe, obciążające właścicieli nieruchomości, a zatem jako wydatek potrącalny od dochodu. Powyższego zapatrywania skarżącej Najwyższy Trybunał Administracyjny nie uznał za trafne.

Sens gospodarczy połączenia domu, choćby mającego własne urządzenia wodociągowo - kanalizacyjne, z miejską siecią wodociągowo - kanalizacyjną, polega na polepszeniu warunków hygienicznych danej nieruchomości, co uznane być musi za ulepszenie źródła dochodu w rozumieniu art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym. W świetle tego przepisu uznać należy za obojętną dla kwalifikacji wydatku tę okoliczność, iż został on poniesiony przymusowo na skutek specjalnych przepisów prawnych.

. . . .

. . . .

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 30410/2/35.

Warszawa, dn. 17 września 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym,

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

607.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 września 1935 r.

L. D. V. 30467/4/35

w sprawie wyłączenia z obrotu podatkowego zwrotów towarowych.

W y c i ą g

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 27 czerwca 1935 r. L. Rej. 6308/33.

. . . .

. . . .

Spór między skarżącą spółką akcyjną i władzą pozwaną obraca się dokoła pytania, czy przepis ustępu końcowego art. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym Dz. Ust. poz. 550 ogranicza wyłączenie z podstaw opodatkowania zwrotów towarów w płaszczyźnie czasu do odnośnego roku podatkowego, jak chce władza pozwana, czy też nie stwarza takiego związku czasowego, jaką sądzi skarżąca.

Władza pozwana powołuje się w celu poparcia swego stanowiska na wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 maja 1928 r. L. Rej. 1003/26 i z dn. 10 maja 1930 r. L. Rej. 2773/28 i chciałaby w tych wyrokach ustaloną zasadę prawną, odnoszącą się do bonifikacji, drogą analogji rozszerzyć także na sporne zagadnienie.

Najwyższy Trybunał Administracyjny—nie uznał argumentacji władzy pozwanej za przekonywującą. Sytuacja prawna i gospodarcza oraz skutki podatkowe są w tych dwóch wypadkach różne.

Bonifikacja stanowi pewnego rodzaju zniżenie ceny zwyczajnej, jest to opust przyznawany odbiorcy. Natomiast zwrot towaru ma lub może mieć cechę albo niedojścia do skutku tranzakcji handlowej, albo też późniejszego anulowania lub zmiany tranzakcji. Jeżeli zwrot towaru skutkuje, zwolnienie od dopełnienia obowiązku płatniczego lub obowiązek zwrotu pobranej należności za towar zwrócony, to w skutkach prawnych i gospodarczych nie różni się on od umowy kupna - sprzedaży, zawartej pod warunkiem zawieszającym lub rozwiązującym, a to w zależności od tego, czy adresatowi dostarczono towaru na zamówienie z zastrzeżeniem prawa zwrotu, czy też bez zamówienia lub bez wspomnianego zastrzeżenia, a zwrot towaru jest uzasadniony z innych przyczyn.

Jeżeli przyjęciu towaru zwróconego towarzyszy zwrot należności lub umorzenie roszczenia o należność jeszcze niezapłaconą, to pod względem podatkowym uzasadnione jest wyłączenie z podstaw opodatkowania odnośnego ekwiwalentu pieniężnego za towar zwrócony właśnie z uwagi na możliwość powtórnego opodatkowania tego ekwiwalentu przy ponownej sprzedaży tego towaru, na co też słusznie zwraca uwagę skarga. Bonifikaty natomiast powodują jedynie zmianę wysokości konkretnej należności za towar sprzedany, a zatem nigdy nie mogą odgrywać roli w ramach zagadnienia podwójnego opodatkowania — ekwiwalentu za ten sam towar u tego samego przedsiębiorcy. Należność ekwiwalentowa za towar zwrócony nie ma przeto nic wspólnego ze zniżką ceny, ona skutkiem uzasadnionego lub przynajmniej uznanego przez strony zwrotu towaru przemienia się w „nienależność" zaczem płaszczyzna rozważań prawnych nie pokrywa się z założeniami, na których podstawie zapadły powołane przez władzę wyroki w sprawie wyłączenia z podstaw opodatkowania bonifikat.

Zwroty towarowe zatem należycie udowodnione ulegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania, czyli nie stanowią części obrotu

podatkowego bez względu na to, czy są związane z tranzakcjami dokonanemi w bieżącym roku podatkowym, czy też z tranzakcjami, pochodzącemi z lat poprzednich.

. . . .

. . . .

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 30467/4/35.

Warszawa, dnia 19 września 1935 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Udziela się do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 27 czerwca 1935 r. L. Rej. 6308/33, w sprawie ze skargi firmy „Unia", Zjednoczone Fabryki Maszyn dawniej A. Ventzki i Peters, Sp. Akc." w Grudziądzu w przedmiocie wymiaru państwowego podatku przemysłowego od obrotu za 1931 rok.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

608.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 września 1935 r.

L. D. V. 19695/3/35

w sprawie podlegania państwowemu podatkowi od nieruchomości—budynków w gminach wiejskich o charakterze dochodowym lub zarobkowym — niezwiązanych z produkcją rolną (§ 1 lit. B.).

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 9086/32.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Prezes Dr. Birgfellner i Sędziowie: Dr. Małek, Urban, przy udziale protokólanta Przeorskiego, w sprawie ze skargi Tomasza Wąsika w Tarnowie na orzeczenie Izby Skarbowej w Krakowie z dn. 25 czerwca 1932 r. L. W. II. 4 24/66/1931 w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości za rok 1926/27, w myśl art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 października 1932 r. (poz. 806 Dz. Ust.) na posiedzeniu niejawnem dn. 13 marca 1935 r. po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, — oddala skargę, jako nieuzasadnioną.

Powody.

Wydział Powiatowy w Tarnowie wymierzył Tomaszowi Wąsikowi z gminy wiejskiej Tarnowiec państwowy podatek od nieruchomości na 1926 r. od wartości czynszowej jego domu 52 zł rocznie, zaś na 1927 r. od wartości czynszowej — 56 zł rocznie na tej podstawie, że Wąsik jest właścicielem domu mieszkalnego w gminie Tarnowiec, a jako robotnik kolejowy nie posiada żadnego gospodarstwa rolnego.

W odwołaniu prosił płatnik o zwolnienie go od podatku na tej podstawie, że będąc robotnikiem kolejowym posiada stary drewniak z jednem mieszkaniem, w którem sam mieszka, zaczem ani tego domku nie wynajmuje ani też nie uprawia żadnego przemysłu wzgl. handlu.

Władza pozwana nie uwzględniła powyższego odwołania, unając iż zarzuty jego „są bez znaczenia dla wymiaru podatku".

W skardze zarzuca płatnik, że podatek od nieruchomości w gminach wiejskich jest pobierany jedynie od budynków o charakterze dochodowym, ponieważ zaś skarżący sam zajmuje swój budynek i niema z niego żadnego dochodu, przeto budynek nie podlega opodatkowaniu.

Władza pozwana wnosi o oddalenie skargi jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Zarzut skargi należało uznać za nietrafny. Według art. 25 ustawy z 11 kwietnia 1924 r. poz 406 Dz. Ust. tudzież wydanego na jego podstawie § 1 B. rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 17 czerwca 1924 r. poz. 523 Dz. Ust. podatek państwowy od nieruchomości pobiera się w gminach wiejskich od budynków o charakterze dochodowym lub zarobkowym, a nie związanych z produkcją rolną, zarówno domów mieszkalnych, jak i od budowli, przeznaczonych na pomieszczenie zakładów przemysłowych i handlowych. Z powyższego przepisu prawnego wynika, że budynki mieszkalne w gminach wiejskich podlegają podatkowi od nieruchomości, o ile nie są związane z produkcją rolną i mają charakter dochodowy. W rozpoznawanej sprawie jest poza sporem, że budynek mieszkalny skarżącego nie jest związany z produkcją rolną; skarżący bowiem sam zajmuje ten budynek i jako robotnik kolejowy nawet nie twierdzi by trudnił się rolnictwem. Pozostaje zatem do rozstrzygnięcia kwestja, czy w tych warunkach budynek mieszkalny, jako zajęty **wyłącznie** przez właściciela ma charakter dochodowy. Otóż kwestję tę należało rozstrzygnąć w sensie pozytywnym. Według ogólnych zasad budynek mieszkalny ma charakter dochodowego budynku nietylko wtedy gdy jest wynajmowany za czynszem lecz także i wtedy gdy zajmuje go sam właściciel, oszczędzając sobie w ten sposób wydatku na najem innego mieszkania. W tym ostatnim przypadku dochodem z budynku mieszkalnego jest jego wartość użytkowa jaką on przedstawia dla właściciela. Za tego

rodzaju interpretacją przemawiają wydane na zasadzie powołanego wyżej art. 25 ust. 2 ustawy o ochronie lokatorów przepisy § 4, 5, 6 i następnych cyt. rozporządzenia, które, normując podstawy wymiaru podatku od nieruchomości i sposób ustalania tej podstawy traktują wartość czynszową budynku, zajmowanego przez właściciela, narówni z czynszem najmu. Za tego rodzaju interpretacją przemawia również treść załącznika Wzór Nr. 2 do § 22 rozporządzenia z dn. 17 czerwca 1924 r., który stanowi integralną część samego rozporządzenia. Według tej treści do wykazu sporządzanego przez Urząd Gminny dla celów wymiaru podatku należy również wciągnąć jako podlegające podatkowi „nie wynajęte za czynszem i niezwiązane z produkcją rolną lub leśną, domy mieszkalne, mające charakter mieszkania dla osób nietrudniących się zawodowo rolnictwem".

W tych warunkach należało uznać, iż zarzut skargi nie ma oparcia w obowiązujących przepisach prawnych, wobec czego należało samą skargę oddalić, jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 13 marca 1935 r.

Podpisy:

(—) *Dr. Birgfellner*, (—) *Dr. Małek*, (—) *Urban*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 19695/3/35.

Warszawa, dnia 24 września 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

do wiadomości i stosowania.

Naczelnik Wydziału.
(—) *J. Rejs*

609.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 września 1935 r.

L. D. V. 30829/2/35

w sprawie poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na rok 1935.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W myśl § 2 lit. a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1935 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 25) — różnica między ostateczną kwotą daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej (rolnictwo) na rok 1935, a uiszczoną przedtem zaliczką, **płatna jest w terminie do dnia 30 listopada 1935 r. włącznie.**

W związku z powyższem poleca się natychmiast przystąpić do obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej oraz wypełnienia kolumny 6 „Rejestru".

Zaznacza się, że stawki nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej wynoszą:

1) dla płatników podatku gruntowego, opłacających państwowy podatek gruntowy ponad 25 zł do 60 zł rocznie (bez degresji) ustawowa stawka z art. 5 ust. 1—I lit. a) ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. z roku 1933 Nr. 29, poz. 248) — wynosi — 20% podatku gruntowego, — zwyżka kontyngentowa z art. 6 tejże ustawy 10% tej stawki; ostateczne zatem obciążenie tytułem nadzwyczajnej daniny dla wymienionych wyżej płatników wynosi 22% państwowego podatku gruntowego, wykazanego w kolumnie 5 „Rejestru";

2) dla płatników podatku gruntowego, opłacających państwowy podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie (bez progresji) ustawowa stawka daniny z art. 5 ust. 1—I lit. b) wyżej powołanej ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej wynosi — 40% podatku gruntowego — zwyżka kontyngentowa z art. 6 tejże ustawy 10% tej stawki; ostateczne zatem obciążenie tytułem nadzwyczajnej daniny dla wymienionych wyżej płatników wynosi 44% państwowego podatku gruntowego, wykazanego w kolumnie 5 „Rejestru".

Ostateczne stawki nadzwyczajnej daniny majątkowej, jak pod 1) (22%) i 2) (44%) należy uwidocznić w nagłówku kolumny 6 „Rejestru".

Po obliczeniu kwoty daniny dla każdego płatnika i uwidocznieniu jej w kolumnie 6 obu „Rejestrów" należy natychmiast przystąpić do wypełnienia dla każdego płatnika „Nakazu zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową w I grupie kontyngentowej". Druki „Nakazów zapłaty" będą rozesłane z odpowiednim zapasem bezpośrednio urzędom skarbowym, według zestawień przedłożonych Ministerstwu Skarbu przez Izby Skarbowe.

„Nakazy zapłaty" należy rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie do dnia 15 listopada 1935 r. zostały doręczone,— za potwierdzeniem odbioru.

Na podstawie zwróconych potwierdzeń odbioru należy w kolumnie 7 „Rejestru" odnotować datę doręczenia „Nakazów zapłaty" każdemu płatnikowi.

W końcu podkreśla się, że bezwzględnie nie należy dopuszczać do powstania zaległości w nadzwyczajnej daninie majątkowej, a zatem po upływie terminu płatności, należy natychmiast wdrożyć energiczną egzekucję celem ściągnięcia nieuiszczonych kwot daniny.

Dyrektor Departamentu.
(—) *W. Koszko.*

610.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 września 1935 r.

L. D. V. 31561/1/35

w sprawie interpretacji § 8-a rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25.XI. 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z niejednolitem stosowaniem w praktyce przez poszczególne władze skarbowe przepisu § 8-a rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 z 1934, poz. 816), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przewidziane powołanym przepisem umorzenie kar za zwłokę i odsetek za odroczenie (obecnie odsetek i odsetek ulgowych) od powstałych przed dniem 1 października 1931 r. zaległości w podatkach, wymienionych w § 1 rozporządzenia, za okres od dnia powstania do dnia 30 września 1933 r., przysługuje z urzędu wszystkim płatnikom, którzy mieli prawo do uzyskania na podstawie tego rozporządzenia rozłożenia na raty swych zaległości, bez względu na to, czy prawo to przysługiwało im z urzędu czy też na wnoszone podania lub też ewent. po dopełnieniu przewidzianych w rozporządzeniu warunków oraz bez względu na to, czy z prawa tego korzystali i czy płacą terminowo przypadające raty oraz czy nawet wogóle złożyli podania o przyznanie im ulg z tego rozporządzenia.

Z powstałych przed dniem 1 października 1931 r. zaległości w podatkach, wymienionych w § 1 rozporządzenia, nie korzystają zatem z umorzenia odsetek do dnia 30 września 1933 r. tylko zaległości, o których mowa w § 10 rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

611.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 września 1935 r.

L. D. V. 30792/4/35

w sprawie ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 29 maja 1934 r. L. D. V. 19506/4/34 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16, poz. 205), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zatwierdzoną przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu tabelę ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich, obowiązujących na wszystkich giełdach towarowo-zbożowych **od dnia 1 października 1935 r.**

Ogólnokrajowe standarty, podane do wiadomości okólnikiem z dnia 29 maja 1934 r. L. D. V. 19506/4/34, przestają obowiązywać z dniem 30 września 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

T A B E L A

ogólnokrajowych standartów mąki pszennej i żytniej oraz otrąb pszennych i żytnich, obowiązujących na wszystkich giełdach towarowo-zbożowych od dnia 1 października 1935 r.

A. Standarty mąki pszennej:		Objaśnienia standartów:	
„gatunek pierwszy — A"		wymiał 0—20%	zw. grysikową, kaszkową, krupczatką gładką
„gatunek pierwszy — B"		„ 0—45%	zw. luksusową
„gatunek pierwszy — C"		„ 0—55%	
„gatunek pierwszy — D"		„ 0—60%	
„gatunek pierwszy — F"		„ 0—65%	
„gatunek drugi — A"	dalszy	„ 20—55%	po gat. I-A
„gatunek drugi — B"	„	„ 20—55%	po gat. I-A
„gatunek drugi — C"	„	„ 45—55%	po gat. I-B
„gatunek drugi — D"	„	„ 45—65%	po gat. I-B
„gatunek drugi — E"	„	„ 55—60%	po gat. I-C, II-A, II-C
„gatunek drugi — F"	„	„ 55—65%	po gat. I-C, II-A, II-C
„gatunek drugi — G"	„	„ 60—65%	po gat. I-D, II-E
„r a z o w a"		0—90%.	

Odchylenie (marża) w granicach 5% jest dopuszczalne.

B. Standarty mąki żytniej:

„wyciągowa" — 0—30%
„gatunek I" — 0—45%
„gatunek I" — 0—55%
„gatunek II" — 45—55%
„razowa" — 0—90%.

Odchylenie (marża) w granicach 5% jest dopuszczalne.

C. Standarty otrąb pszennych i żytnich:

„pszenne, grube, przemiału standartowego",
„średnie, przemiału standartowego",
„pszenne miałkie, przemiału standartowego",
„żytnie, przemiału standartowego".

Nazwy standartów mogą być w kartach umowy podawane w skróceniu, naprz.: **mąka pszenna** — Stand. gat. I-A lub Stand. gat. II-C, **otręby pszenne** — grube, przem. Stand. lub średnie przem. Stand., **otręby żytnie** — przem. Stand.

612.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 września 1935 r.

L. D. III. 13912/4/35

w sprawie zapisywania rozchodów na r-k Centralnej Księgowości Min. Skarbu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i kas Urzędów Skarbowych.

W celu jednolitego postępowania przy zapisywaniu przez kasy urzędów skarbowych rozchodów, uskuteczniany ch z sum obrotowych na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, — wyszczególnionych pod Nr. 6 załącznika Nr. 1 do przepisów rachunkowo-kasowych dla wydziałów rachunkowo-kasowych izb skarbowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu kasy urzędów skarbowych zapisują tylko takie dokonywane przez nie na podstawie właściwych zarządzeń rozchody, które nie są przewidziane w budżecie i winny być wyrównane w Centralnej Księgowości w drodze rozrachunku z władzami centralnemi. Do takich rozchodów obecnie należą:

a) **przyjęte na podatki:**

1. obligacje 6% Pożyczki Narodowej,
2. obligacje i przedterminowo zrealizowane kupony 5% i 3% Państwowej Renty Ziemskiej,
3. 4½% złote listy zastawne Państwowego Banku Rolnego oraz przedterminowo zrealizowane odsetki od nich,
4. skrypty dłużne Skarbu Państwa oraz przedterminowo zrealizowane odsetki od tych skryptów,
5. wynagrodzenie za grunty, przymusowo wykupione;

b) **opłacone wylosowane papiery państwowe:**

1. 10% Pożyczka Kolejowa,
2. 5% Konwersyjna Pożyczka Kolejowa,
3. 3% i 5% Państwowa Renta Ziemska,
4. 8% Złota Pożyczka Konwersyjna oraz zapadłe od nich kupony.

2) Na wymienione wyżej rozchody kasy urzędów skarbowych sporządzają w ostatnim dniu miesiąca jedno ogólne zawiadomienie wzór Nr. 5, wyszczególniają w nim tytuły rozchodu i łączne sumy miesięczne, jakie z danego tytułu zostały wypłacone. Poszczególnych kwot oraz pozycyj dziennika rozchodowego nie należy wykazywać. Zawiadomienie to kasy urzędów skarbowych przesyłają Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, datę zaś i numer tego zawiadomienia kasy zaznaczają na wykazach szczegółowych, które winny być sporządzone według tytułów rozchodów.

2) Izby skarbowe zapisują wszystkie rozchody, uskutecznione przez kasy na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, w księdze kontowej sum obrotowych na jednym koncie, wspólnem dla wszystkich rodzajów tych rozchodów, ogólnemi sumami w/g kas urzędów skarbowych i wysyłają do Centralnej Księgowości raz w miesiącu wykaz wzór Nr. 5 R, obejmujący rozchody każdej kasy (w ogólnych sumach), oraz podają numer i datę zawiadomień wzór Nr. 5. Na wykazie tym Izby zaznaczają również sprostowania w zarachowaniu przez kasy rozchodów na poszczególne tytuły, — dokonane przez Izbę przy cenzurze dowodów kasowych i wykazów szczegółowych — celem wprowadzenia ewentualnych zmian w zawiadomieniach wzór Nr. 5.

Wkońcu Ministerstwo Skarbu zaznacza, że oprócz wymienionych wyżej rozchodów żadne inne rozchody nie mogą być zapisywane na rachunek Nr. 6 bez specjalnego zarządzenia Ministerstwa Skarbu. Sumy zwracane tytułem nadpłat w podatku majątkowym należy zapisywać w sumach obrotowych na rachunku zwrotów nadpłat. W razie braku bieżących wpływów w okręgu danej izby skarbowej rachunek ten będzie wyrównany wpływami tego podatku w okręgach innych izb skarbowych przy sporządzaniu przez Centralną Księgowość zamknięć rachunkowych. W związku z tem uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1935 r. L. D. V. 11278/1/35 (Dz Urz. Min. Sk. Nr. 17 z 1935 r., poz. 410) w części, odnoszącej się do sposobu zarachowywania rozchodów z tytułu zwrotu nadpłat w podatku majątkowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*